

Arrest

nr. 235 248 van 16 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-C. RECKER
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A.C. RECKER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker (M.T.C.J.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 19 april 1992 te Barquisimeto in de staat Lara. U woonde vanaf uw geboorte tot 2015 in El Cuji in uw ouderlijke woonst. De laatste drie jaar voor uw vertrek uit Venezuela woonde u in de stad Cabudare in de provincie Lara. U woonde in Venezuela samen met uw vrouw N. (o.v. X) en de dochter van uw vrouw S. (o.v. X). U had in Venezuela twee bedrijven. Eén zorgde voor de grondstoffen van particuliere bakkerijen en een ander handelde in

auto-onderdelen. Uw vrouw had in Venezuela ook een eigen transportbedrijf dat busreizen organiseerde tussen steden.

U bent sinds 2015 samen met uw huidige vrouw en huwde haar op 28 juli 2018. In 2010 werd uw vrouw ontvoerd gedurende vijf dagen. Haar ontvoerders wilden 500.000 Bolivares als losgeld. Toen bleek dat uw vrouw dit bedrag niet kon betalen lieten ze haar gaan. In 2014 werd de eerste man van uw vrouw op straat neergeschoten en hij stierf. Het is niet duidelijk onder welke omstandigheden hij werd vermoord. In 2016 werd een bestelwagen van uw bedrijf gestolen. Vanaf 2017 kregen u en uw vrouw 15 tot 20 dreigtelefoontjes. In deze telefoontjes werd gezegd dat u geld diende te betalen voor uw veiligheid en die van uw gezin. Doordat u in 2017 van telefoonnummer veranderde kreeg u een periode geen telefoontjes meer, maar in 2018 begonnen de dreigtelefoontjes opnieuw. U kreeg voor het laatst een telefoontje op 10 augustus 2018. U veranderde twee tot drie keer van nummer maar op 20 augustus 2018 kwamen er twee mannen naar uw grondstoffenbedrijf. Ze stelden u voor om tien procent van de verkoop te innen. U besloot hierop Venezuela te verlaten en zo geen verdere levensgevaarlijke risico's te lopen.

U verliet Venezuela samen met uw vrouw en haar dochter op 27 augustus 2018 per vliegtuig en reisde via Spanje en Frankrijk naar België waar u op 1 september 2018 aankwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 5 september 2018. U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela opnieuw het slachtoffer te kunnen worden van afpersers en voor uw leven. In België beviel uw echtgenote van een dochter. U vreest ook voor de veiligheid van uw gezinsleden.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw echtgenote neer: uw paspoort en dat van uw vrouw en van haar dochter; uw identiteitskaart en die van uw vrouw en die van haar dochter; uw rijbewijs; uw huwelijksakte; een bericht op sociale media betreffende de ontvoering van uw vrouw; de overlijdensakte van de eerste man van uw vrouw; de vliegtickets; de registratiedocumenten van uw huis; foto's van protesten; de voertuigregistratie van de bus van het bedrijf van uw vrouw; de bedrijfsregistratie van uw grondstoffenbedrijf en die van uw autoonderdelenbedrijf; de aanklacht van uw gestolen voertuig; en de voertuigregistratie van uw bedrijf. Uw advocaat stuurde uw huwelijksakte nogmaals door met vertaling. Daarnaast stuurde uw advocaat ook enkele bemerkingen over de notities van jullie persoonlijk onderhoud door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U vreest de personen die u opbelden en wilden afpersen. Aan uw vervolgingsverhaal kan echter geen geloof worden gehecht. Enkele opvallende vaststellingen leiden het CGVS tot die conclusie.

Vooreerst moet er worden gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die u en uw vrouw ten deel vallen. Waar u op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelt dat u zeven dagen na het bezoek van de twee afpersers Venezuela verliet (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS C., d.d. 3 januari 2019, p.12,22), zei u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat u amper twee dagen na de ontmoeting met de afpersers vertrok (vragenlijst CGVS C. d.d. 4 oktober 2018, vraag 3.5). Uw vrouw verklaarde eveneens op haar onderhoud op het CGVS dat jullie Venezuela verlieten zeven dagen nadat u aan uw bedrijf werd bedreigd door de twee afpersers (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS N., d.d. 3 januari 2019, p. 7,13-14). Op haar interview met de DVZ stelde uw vrouw dat u onmiddellijk na de benadering door de twee afpersers uw zaak sloot en twee dagen later vertrok uit Venezuela (vragenlijst CGVS N., d.d. 4 oktober 2018, vraag 3.5). U en uw vrouw moeten zich toch helder voor de geest kunnen halen hoeveel dagen na de éénmalige maar persoonlijke bedreiging

jullie het land verlieten. Dat u en uw vrouw zich tegelijkertijd zouden vergissen op het CGVS en voordien op de DVZ valt niet voor te stellen. Deze discrepantie tussen de verklaringen van u en uw vrouw op enerzijds het CGVS en anderzijds op de DVZ is opvallend en ondermijnt uw voorgehouden vrees dan ook een eerste maal.

Maar ook onderling leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af. U beweert namelijk na het eerste dreigtelefoontje één nacht in een hotel te hebben verbleven alvorens terug naar huis te keren (CGVS C. p.16-17). Uw vrouw zegt echter dat jullie na het eerste telefoontje gedurende drie weken of vijftien dagen op hotel verbleven alvorens terug naar huis te gaan (CGVS N. p.12-13). U verweert zich later door te stellen dat u niet “één nacht” zou hebben gezegd maar “meerdere nachten” en dat de tolk u mogelijks verkeerd zou hebben begrepen (zie opmerkingen ingediend via uw advocaat Hauquier, in naam van meester Geleyn, d.d. 22 januari 2019). Deze redenering kan evenwel geen verschoning bieden daar u expliciet door het CGVS om bevestiging werd gevraagd of u na het eerste telefoontje reeds na één nacht terug huiswaarts keerde, wat u bekrachtigde (CGVS C. p.17). Er kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering nadien dat de tolk tot tweemaal toe één nacht in meerdere nachten zou hebben vertaald. Bovendien is er nog steeds een grote discrepantie tussen meerdere nachten en drie weken of vijftien dagen zoals uw echtgenote vertelde. Daarenboven moet er worden gewezen op de vaststelling dat u tijdens het onderhoud op geen enkel moment hebt aangegeven dat er een misverstand of foute vertaling zou zijn gebeurd. Zo verklaarde u aan het begin en aan het einde van het persoonlijk onderhoud dat u de tolk goed begreep (CGVS C. p.2,26). Het CGVS wees u er ook op dat indien u de vraag of de tolk niet goed begreep tijdens uw onderhoud u dit diende aan te geven (CGVS C. p.2). U hebt dit echter nooit gedaan. Er kan dan ook geen rekening worden gehouden met uw opmerking als zou de tolk u verkeerd begrepen hebben. Weinig coherent zijn ook jullie verklaringen over de dreigtelefoontjes die uw vrouw zou hebben ontvangen. Zo stelt u dat de laatste telefonische bedreiging aan uw vrouw op 10 augustus 2018 viel (CGVS C. p.17), terwijl uw vrouw verklaart dat ze in de eerste maanden van 2018 voor het laatst een telefonische bedreiging ontving (CGVS N. p.12).

Naast deze tegenstrijdige verklaringen schaaft het passieve gedrag van u en uw echtgenote alsook het passieve en geduldige gedrag van uw bedreigers de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Zo is het opmerkelijk dat u de bedreigingen nooit hebt gemeld aan de politie (CGVS C. p.17-18,20,23). U hebt de politie niet ingelicht noch op een andere manier hulp gezocht nadat u ongeveer anderhalf jaar lang veelvuldige telefonische bedreigingen kreeg en persoonlijk aan uw bedrijf werd afgedreigd (CGVS C. p.23). Nochtans hadden u en uw echtgenote reeds in het verleden positieve ervaringen met de politie-eenheden. Zo vond en bezorgde de politie in 2016 uw gestolen bestelwagen terug (CGVS C. p.18-19) en hadden ze in het verleden, in 2010, ook uw vrouw reeds geholpen door na de ontvoering haar wagen terug te bezorgen (CGVS N. p.9-10). Uw schoonmoeder diende naar aanleiding van de ontvoering van uw vrouw ook een klacht in bij de politie (CGVS C. p.14-15; CGVS N. p.11). Uw gedrag naar aanleiding van de telefoontjes en de persoonlijke bedreiging om de politie er buiten te houden, staat dan ook in schril contrast met jullie eerdere ervaringen en gedragingen van uw familie naar de politie toe. Als reden voor uw nalaten de politie te contacteren, zegt u dat het angst bezorgt om zoiets aan de politie te melden en om die afpersers tegenover u te hebben (CGVS C. p.23). Uw vrouw wijst op het uitblijven van een onderzoek naar haar ontvoerders in 2010 (CGVS N. p.9-11). Ondanks het al dan niet gebrekkige optreden in 2010, gezien ze wel haar wagen terugkreeg, is het markant en weinig consistent dat jullie geen melding deden van de vijftien tot twintig bedreigingen die over een periode van anderhalf jaar aan jullie adres werden geuit.

In navolging van jullie passieve houding hulp in te schakelen van derden, valt dan ook jullie gebrekkige kennis op over de personen die jullie van 2017 tot 2018 telefonisch en persoonlijk bedreigden. Uw bedreigers hebben zich niet geïdentificeerd en u kent hen niet, zegt u. U weet evenmin of ze dicht bij u staan of veraf (CGVS C. p.11). U stelt dat u niet te weten kon komen wie u bedreigde omdat men u steeds opbelde vanuit anonieme privénummers (CGVS C. p.11,16). Uw vrouw weet evenmin wie de afpersers zijn (vragenlijst CGVS N., vraag 3.5). U en uw vrouw werden gedurende anderhalf jaar opgebeld en bedreigd (CGVS C. p.19; CGVS N. p.12). Vanaf de eerste bedreiging was het menens daar men wist welke kledij uw vrouw droeg, om hoe laat ze haar dochter van school haalde en waar jullie woonden (CGVS C. p.18-20; CGVS N. p.13). In het eerste telefoontje heeft men u zelfs al laten weten dat ze u of uw vrouw zouden doden als u niet zou toegeven aan hun eisen (CGVS C. p.18). Op die manier is het merkwaardig dat jullie nooit gepoogd hebben meer te weten te komen over wie de bedreigingen uitte en jullie afperste.

Daarnaast springt ook het uiterst geduldige en inconsistente gedrag van jullie bedreigers in het oog. Zoals eerder reeds aangehaald lieten jullie afpersers jullie al vanaf het eerste telefoontje weten dat het hen zeer menens was en dat ze u wisten wonen (CGVS C. p.18-21; CGVS N. p.13). Hun vastberadenheid vanaf hun eerste telefoontje staat dan ook in schril contrast met hun gedrag nadien, dat ze u en uw vrouw eerst nog tientallen keren telefonisch zouden proberen bereiken gedurende anderhalf jaar alvorens pas op 20 augustus 2018 naar uw bedrijf te komen (CGVS C. p.12). Uw verklaring voor dit vreemde gedrag van uw bedreigers versterkt zelfs nog de vaststelling van het CGVS. U zegt namelijk dat u veranderde van telefoonnummer en u steeds afhaakte (CGVS C. p.21). Hierdoor is het net nog vreemder dat uw bedreigers zo lang wachtten alvorens persoonlijk naar u toe te komen. Uw verklaring dat u het niet weet of de afpersers die naar u toe kwamen uit dezelfde groepering kwamen als de personen die u eerder bedreigde is dan weer inconsistent met uw bewering dat de twee mannen die naar uw bedrijf kwamen tegen u net vertelden dat ze waren gekomen omdat u de telefoontjes niet opnam (CGVS C. p.21). Vervolgens is het frappant dat de twee afpersers, nadat ze eindelijk u persoonlijk gesproken hadden, nalieten concreet met u af te spreken hoe u hen diende te betalen aangezien u ingegaan was op hun verzoek (CGVS C. p. 21-22). Het is vreemd dat ze u enerzijds meedeelden dat u op het eind van de maand diende te betalen maar nalieten concrete instructies te geven hoe die betaling diende te gebeuren (CGVS C. p.22). Het weinig aannemelijke gedrag van uw belagers, alsook uw inconsistente verklaringen, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas eens te meer.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolgingsfeiten en vrees bij terugkeer naar Venezuela voor de personen die jullie de laatste jaren afpersten en persoonlijk bedreigden.

Naast uw voorgehouden vervolging moet er worden gewezen op uw politiek profiel. U nam deel aan vele protestacties vanaf 2011 tot eind 2017, ongeveer tot een jaar voor uw vertrek (CGVS C. p.7-8,24). U beperkte zich tot het lawaai maken met ketels en het aanwezig zijn met pancarten (CGVS C. p.7-8). U haalde voldoening uit uw deelname en was dan ook louter op die manier actief tijdens de marsen (CGVS C. p.7-8). U bent echter nooit lid geweest van een politieke partij (CGVS C. p.7). U moest tijdens de marsen soms vluchten en schuilen tegen stenen en kogels, maar kende evenwel nooit persoonlijke problemen wegens uw deelname aan een protest (vragenlijst CGVS C., vraag 3.3; CGVS C. p.8). U linkt uw persoonlijke problemen, die eerder al ongeloofwaardig werden geacht, evenmin aan uw deelname aan de protesten (CGVS C. p.8). Ook uw vrouw nam deel aan protestacties, tussen 2011 en 2013 (CGVS N., p.5). Zij was evenmin lid van een politieke partij en haar taak bestond net zoals die van u uit het meenemen van ketels en pamfletten (CGVS N. p.5-6).

Er dient echter te worden opgemerkt dat er vragen kunnen worden gesteld bij het politieke bewustzijn van u en uw vrouw waardoor er ook vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid als zouden jullie deel hebben genomen aan protestacties. Zo beweert u dat de laatste presidentsverkiezingen in Venezuela plaats hadden twee à drie jaar geleden (CGVS C. p.24). Dit is merkwaardig daar de laatste presidentsverkiezingen in Venezuela plaats hadden op 20 augustus 2018, amper een week voor uw vertrek uit Venezuela. Aangezien u aanhaalt veelvuldig te zijn gaan demonstreren, mag worden verwacht dat u op de hoogte zou zijn van deze laatste presidentsverkiezingen. Gevraagd op wie u dan tijdens de door u aangehaalde laatste presidentsverkiezingen stemde, stelt u dat er op die dag een kandidaat was genaamd Capriles (CGVS C. p.25). Van welke oppositiepartij Capriles dan de kandidaat was weet u echter niet (CGVS C. p.25). Het is opvallend dat u Capriles in die periode als presidentskandidaat situeert. Capriles was immers enkel presidentskandidaat in 2013, zijnde een vijf à zes jaar voor uw persoonlijk onderhoud met het CGVS. U kan verbazend genoeg zelfs niet één oppositiepartij in Venezuela opnoemen (CGVS C. p.25). Hetzelfde dient wederom gezegd te worden over uw vrouw. Zij weet immers niet wanneer er voor de laatste keer presidentsverkiezingen waren in Venezuela (CGVS N. p.15). Ze ging ook nooit stemmen en welke oppositiepartijen er zijn is haar eveneens een raadsel (CGVS N. p.15-16). Op die manier zet het CGVS toch enige vraagtekens bij het politieke bewustzijn van u en uw vrouw. Van u die gedurende acht jaar veelvuldig deelnam aan protestacties, er aanwezig was met pancarten en de oppositie steunde, mag toch meer kennis worden verwacht (CGVS C. p.7-8). Hetzelfde dient gezegd van uw vrouw die gedurende twee jaar tot drie keer per week deelnam aan protesten (CGVS N. p.5-6). Er moet tot slot vastgesteld worden dat noch u, noch uw vrouw documenten voorlegt die jullie profiel van manifestant onderbouwen.

War er ook van zij, er dient te worden opgemerkt dat jullie profiel van louter deelnemer aan protesten niet als een dermate hoog politiek profiel kan worden beschouwd dat door de Venezolaanse autoriteiten

gevisieerd wordt en waarvoor bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade kan worden geput.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. Zoals eerder gesteld kenden u en uw echtgenote nooit persoonlijke problemen wegens jullie deelname aan protestmarsen.

Vervolgens dient aangehaald te worden dat de ontvoering van uw vrouw in 2010 voor losgeld op zich betreuwenswaardig is, maar schijnbaar een toevallige gebeurtenis betreft die meer dan acht jaar voor uw onderhoud op het CGVS plaatsvond (CGVS C. p.11-13; CGVS N. p.8-9). Bijgevolg kan uit dit criminele, gemeenrechtelijke feit een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput. Temeer daar u niet weet welke bende haar ontvoerde en dat u begreep dat men losgeld wilde in ruil voor haar vrijlating (CGVS C. p.12-13). Toen bleek dat uw vrouw het gevraagde bedrag niet kon betalen lieten de ontvoerders haar vrij, zo zegt u (CGVS C. p.11-12,14). Uw vrouw weet ook niet door wie of door welke groep of bende ze werd ontvoerd (CGVS N. p.9). Of er een verband is tussen de ontvoering in 2010 en de latere dreigtelefoontjes kan uw vrouw evenmin duidelijkheid aangeven (CGVS N. p.9). Ze weet niet of dezelfde mensen achter de ontvoering van 2010 zaten als achter de latere telefoontjes (CGVS N. p.9). Uw vrouw bevestigt net zoals u dat ze werd vrijgelaten nadat bleek dat ze het losgeld niet kon betalen (CGVS N. p.6,9,11). Tot slot weet uw vrouw niet waarom precies zij werd ontvoerd of waarom zij precies een doelwit was voor haar ontvoerders (CGVS N. p.9). Op die manier kan er uit de betreuwenswaardige ontvoering van uw vrouw in 2010 geen gegronde vrees op vervolging of reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. Het bericht op sociale media betreffende de ontvoering van uw vrouw (zie ingediend document nummer 5) legt u voor ter ondersteuning van jullie verklaringen, maar ze kunnen op zich niets wijzigen aan voornoemde vaststellingen.

Hetzelfde dient gesteld te worden betreffende de dood van de eerste man van uw vrouw. De eerste man van uw vrouw werd in 2014 op straat doodgeschoten (CGVS C. p.15; CGVS N. p.12). Uit dit spijtige voorval kan evenmin geen persoonlijke vrees op vervolging of reëel risico op ernstige schade afgeleid worden, in hoofde van u en uw echtgenote. U zegt immers dat u niets meer weet over de omstandigheden van zijn dood, behalve dat het tegenover de woning gebeurde en dat hij twee schoten in de maag kreeg (CGVS C. p.15). U weet niet of het door de protesten was of door een diefstal, noch of het een doelbewuste moord was of eerder willekeurig (CGVS C. p.15). U weet zelfs zijn voornaam of achternaam niet te geven (CGVS C. p.15). U geeft ook aan dat uw vrouw niet eens weet wie haar eerste man toen had gedood (CGVS C. p.16). Uw vrouw weet eveneens niet wie haar eerste man vermoordde of waarom hij werd vermoord (CGVS N. p.12). Ze weet niet of hij werd gedood om hem te kunnen beroven of omdat ze toen een koppel waren (CGVS N. p.12). Hoe jammerlijk de dood van de eerste man van uw vrouw ook moge zijn, er kan uit deze toevallige gebeurtenis van vier jaar voor uw vertrek geen persoonlijk en actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Venezuela worden afgeleid. Het document dat u ter staving van dit incident voorlegt, namelijk zijn overlijdensakte (zie ingediend document nummer 6), slaag er evenmin in om vorige appreciaties te wijzigen. Het document toont immers enkel aan dat desbetreffend persoon is overleden aan schotwonden, maar zegt verder niets over de omstandigheden of oorzaken van de moord.

U haalt ook aan dat er in 2016 een bestelwagen van uw bedrijf werd gestolen in Barquisimeto door twee mannen met bivakmutsen (CGVS C. p.18-19). Uw vrouw weet dat het voertuig werd gestolen op 7 december 2016 (CGVS N. p.12). U weet niet wie uw bestelwagen stal, maar het voertuig werd later in 2017 zoals eerder reeds aangehaald door de politie teruggevonden en u opnieuw bezorgd (CGVS C. p.18-19). U weet ook niet of deze diefstal verband houdt met de bedreigingen of eerdere problemen (CGVS C. p.19). De diefstal van uw bestelwagen is een gebeurtenis die bezwaarlijk gelijkgesteld kan worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen ongedaan te maken. Het bericht op sociale media betreffende de ontvoering van uw vrouw in 2010 en de overlijdensakte van de eerste man van uw vrouw werden voordien al besproken. Uw paspoort, net als dat van uw vrouw en haar dochter zijn louter een bewijs van identiteit. Uw identiteitskaart, die van uw vrouw en die van haar dochter, uw rijbewijs en uw huwelijksakte vallen eveneens onder dezelfde categorie. Uw identiteit, die van uw vrouw en haar dochter staan niet ter discussie. De vliegtickets tonen enkel aan dat u en uw gezin Venezuela hebben verlaten per vliegtuig. De aanklacht van uw gestolen voertuig toont louter aan dat u een beroep deed op de Venezolaanse autoriteiten naar aanleiding van de diefstal, zonder meer. De registratiedocumenten van uw huis, van de bedrijfsvoertuigen en van de bedrijven van u en uw vrouw kunnen eveneens enkel en alleen aantonen dat u en uw vrouw desbetreffend(e) een huis, voertuigen en bedrijven bezaten. Ze kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. De foto's van de protesten wijzen op de algemene toestand in Venezuela. Het document heeft evenwel geen betrekking op uw persoon en kan zo niets bijbrengen aan uw voorgehouden profiel en asielverhaal. De opmerkingen op de persoonlijke onderhouden van u en uw echtgenote die door uw advocaat werden nagestuurd en waar nog niet eerder naar werd verwezen volstaan evenmin om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. U bent er aldus niet in geslaagd uw ongeloofwaardigheid omtrent uw asielmotieven te herstellen aan de hand van deze documenten.

U hebt het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar Venezuela.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei

2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U bent immers een volwassen man die zaakvoerder was van twee eigen bedrijven met werknemers, en uw vrouw had ook haar eigen bedrijf (CGVS C. p.8,10; CGVS N. p.6). Jullie bedrijven bestaan zelfs nog in Venezuela (CGVS C. p.9-11; CGVS N. p.6-7). Uw ouders werken zelf als handelaars en uw broer en zus werken ook (CGVS C. p.6,8). Uw schoonvader werkt als vrachtwagenchauffeur en uw schoonmoeder is handelaar in kledij (CGVS C. p.6; CGVS N. p.5,8). U en uw vrouw hadden bovendien een goede relatie met jullie families (CGVS C. p.6-8; CGVS N. p.5) waardoor u en uw vrouw bij een terugkeer zeker op hen een beroep kunnen doen bij terugkeer naar Venezuela. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, uw echtgenote en kinderen indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van uw echtgenote N. (o.v. 8.698.188) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing inzake verzoekster (E.P.N.D.) luidt als volgt

“A.Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 30 juni 1983 te Barquisimeto in de staat Lara. U woonde vanaf uw geboorte in Villa Mora in de gemeente Cabudare wat tot Barquisimeto behoort. In 2007 verhuisde u naar Villa Roca eveneens in Cabudare tot u aan uw vertrek uit Venezuela. U woonde in Venezuela samen met uw man C. (o.v. 8.698.188) en uw dochter S.. (o.v. 8.698.188). U vormt sinds februari of maart 2015 een koppel met uw man en huwde met hem op 28 juli 2018. U had in Venezuela een eigen transportbedrijf dat busreizen organiseerde tussen steden. Uw man had ook twee eigen bedrijven in Venezuela. Eén zorgde voor de grondstoffen van particuliere bakkerijen en een ander handelde in auto-onderdelen.

In 2010 werd u ontvoerd gedurende vijf dagen. Uw ontvoerders wilden 500.000 Bolivares als losgeld. Toen bleek dat u dit bedrag niet kon betalen lieten ze u gaan. In 2014 werd uw eerste man op straat neergeschoten. Het is niet duidelijk onder welke omstandigheden hij werd vermoord. In 2016 werd een

bestelwagen van het bedrijf van uw huidige man gestolen. Vanaf 2017 kregen u en uw man 15 tot 20 dreigtelefoontjes. In deze telefoontjes werd gezegd dat uw man geld diende te betalen. U kreeg voor het laatst een telefoontje in de eerste maanden van 2018. U veranderde van nummer maar op 20 augustus 2018 kwamen er twee mannen naar het grondstoffenbedrijf van uw man. Ze stelden voor om tien procent van de verkoop te innen. U en uw man besloten hierop om het Venezuela te verlaten.

U verliet Venezuela samen met uw man en uw dochter op 27 augustus 2018 per vliegtuig en reisde via Spanje en Frankrijk naar België waar u op 1 september 2018 aankwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 5 september 2018. U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela opnieuw het slachtoffer te kunnen worden van afpersers en voor uw leven. U vreest daarnaast ook voor de veiligheid van uw man en uw dochters. In België beviel u namelijk nogmaals van een dochter.

Ter staving van uw verzoek leggen u en uw echtgenoot neer: uw paspoort en dat van uw man en van uw dochter; uw identiteitskaart en die van uw man en van uw dochter; het rijbewijs van uw man; uw huwelijksakte; een bericht op sociale media betreffende uw ontvoering; de overlijdensakte van uw eerste man; de vliegtickets; de registratiedocumenten van uw huis; foto's van protesten; de voertuigregistratie van de bus van uw bedrijf; de bedrijfsregistratie van het grondstoffenbedrijf en die van het auto-onderdelenbedrijf van uw man; de aanklacht van het gestolen voertuig van uw man; en de voertuigregistratie van het bedrijf van uw man. Uw advocaat stuurde uw huwelijksakte nogmaals door met vertaling. Daarnaast stuurde uw advocaat ook enkele bemerkingen over de notities van jullie persoonlijk onderhoud door.

B. Motivering

In de beoordeling naar aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat er rekening werd gehouden met uw bevallingsdatum en u werd dan ook na uw bevalling uitgenodigd voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig overeenkomen met degenen die uw partner C. (o.v. 8.698.188) verklaarde. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U vreest de personen die u opbelden en wilden afpersen. Aan uw vervolgingsverhaal kan echter geen geloof worden gehecht. Enkele opvallende vaststellingen leiden het CGVS tot die conclusie. Vooreerst moet er worden gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die u en uw vrouw ten deel vallen. Waar u op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelt dat u zeven dagen na het bezoek van de twee afpersers Venezuela verliet (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS C., d.d. 3 januari 2019, p.12,22), zei u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat u amper twee dagen na de ontmoeting met de afpersers vertrok (vragenlijst CGVS C. d.d. 4 oktober 2018, vraag 3.5). Uw vrouw verklaarde eveneens op haar onderhoud op het CGVS dat jullie Venezuela verlieten zeven dagen nadat u aan uw bedrijf werd bedreigd door de twee afpersers (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS N., d.d. 3 januari 2019, p. 7,13-14). Op haar interview met de DVZ stelde uw vrouw dat u onmiddellijk na de benadering door de twee afpersers uw zaak sloot en twee dagen later vertrok uit Venezuela (vragenlijst CGVS N., d.d. 4 oktober 2018, vraag 3.5). U en uw vrouw moeten zich toch helder voor de geest kunnen halen hoeveel dagen na de éénmalige maar persoonlijke bedreiging jullie het land verlieten. Dat u en uw vrouw zich tezelfdertijd zouden vergissen op het CGVS en voordien

op de DVZ valt niet voor te stellen. Deze discrepantie tussen de verklaringen van u en uw vrouw op enerzijds het CGVS en anderzijds op de DVZ is opvallend en ondermijnt uw voorgehouden vrees dan ook een eerste maal.

Maar ook onderling leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af. U beweert namelijk na het eerste dreigtelefoontje één nacht in een hotel te hebben verbleven alvorens terug naar huis te keren (CGVS C. p.16-17). Uw vrouw zegt echter dat jullie na het eerste telefoontje gedurende drie weken of vijftien dagen op hotel verbleven alvorens terug naar huis te gaan (CGVS N. p.12-13). U verweert zich later door te stellen dat u niet “één nacht” zou hebben gezegd maar “meerdere nachten” en dat de tolk u mogelijks verkeerd zou hebben begrepen (zie opmerkingen ingediend via uw advocaat Hauquier, in naam van meester Geleyn, d.d. 22 januari 2019). Deze redenering kan evenwel geen verschoning bieden daar u expliciet door het CGVS om bevestiging werd gevraagd of u na het eerste telefoontje reeds na één nacht terug huiswaarts keerde, wat u bekrachtigde (CGVS C. p.17). Er kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering nadien dat de tolk tot tweemaal toe één nacht in meerdere nachten zou hebben vertaald. Bovendien is er nog steeds een grote discrepantie tussen meerdere nachten en drie weken of vijftien dagen zoals uw echtgenote vertelde. Daarenboven moet er worden gewezen op de vaststelling dat u tijdens het onderhoud op geen enkel moment hebt aangegeven dat er een misverstand of foute vertaling zou zijn gebeurd. Zo verklaarde u aan het begin en aan het einde van het persoonlijk onderhoud dat u de tolk goed begreep (CGVS C. p.2,26). Het CGVS wees u er ook op dat indien u de vraag of de tolk niet goed begreep tijdens uw onderhoud u dit diende aan te geven (CGVS C. p.2). U hebt dit echter nooit gedaan. Er kan dan ook geen rekening worden gehouden met uw opmerking als zou de tolk u verkeerd begrepen hebben. Weinig coherent zijn ook jullie verklaringen over de dreigtelefoontjes die uw vrouw zou hebben ontvangen. Zo stelt u dat de laatste telefonische bedreiging aan uw vrouw op 10 augustus 2018 viel (CGVS C. p.17), terwijl uw vrouw verklaart dat ze in de eerste maanden van 2018 voor het laatst een telefonische bedreiging ontving (CGVS N. p.12).

Naast deze tegenstrijdige verklaringen schaaft het passieve gedrag van u en uw echtgenote alsook het passieve en geduldige gedrag van uw bedreigers de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Zo is het opmerkelijk dat u de bedreigingen nooit hebt gemeld aan de politie (CGVS C. p.17-18,20,23). U hebt de politie niet ingelicht noch op een andere manier hulp gezocht nadat u ongeveer anderhalf jaar lang veelvuldige telefonische bedreigingen kreeg en persoonlijk aan uw bedrijf werd afgedreigd (CGVS C. p.23). Nochtans hadden u en uw echtgenote reeds in het verleden positieve ervaringen met de politie-eenheden. Zo vond en bezorgde de politie in 2016 uw gestolen bestelwagen terug (CGVS C. p.18-19) en hadden ze in het verleden, in 2010, ook uw vrouw reeds geholpen door na de ontvoering haar wagen terug te bezorgen (CGVS N. p.9-10). Uw schoonmoeder diende naar aanleiding van de ontvoering van uw vrouw ook een klacht in bij de politie (CGVS C. p.14-15; CGVS N. p.11). Uw gedrag naar aanleiding van de telefoontjes en de persoonlijke bedreiging om de politie er buiten te houden, staat dan ook in schril contrast met jullie eerdere ervaringen en gedragingen van uw familie naar de politie toe. Als reden voor uw nalaten de politie te contacteren, zegt u dat het angst bezorgt om zoiets aan de politie te melden en om die afpersers tegenover u te hebben (CGVS C. p.23). Uw vrouw wijst op het uitblijven van een onderzoek naar haar ontvoerders in 2010 (CGVS N. p.9-11). Ondanks het al dan niet gebrekkige optreden in 2010, gezien ze wel haar wagen terugkreeg, is het markant en weinig consistent dat jullie geen melding deden van de vijftien tot twintig bedreigingen die over een periode van anderhalf jaar aan jullie adres werden geuit.

In navolging van jullie passieve houding hulp in te schakelen van derden, valt dan ook jullie gebrekkige kennis op over de personen die jullie van 2017 tot 2018 telefonisch en persoonlijk bedreigden. Uw bedreigers hebben zich niet geïdentificeerd en u kent hen niet, zegt u. U weet evenmin of ze dicht bij u staan of veraf (CGVS C. p.11). U stelt dat u niet te weten kon komen wie u bedreigde omdat men u steeds opbelde vanuit anonieme privénummers (CGVS C. p.11,16). Uw vrouw weet evenmin wie de afpersers zijn (vragenlijst CGVS N., vraag 3.5). U en uw vrouw werden gedurende anderhalf jaar opgebeld en bedreigd (CGVS C. p.19; CGVS N. p.12). Vanaf de eerste bedreiging was het menens daar men wist welke kledij uw vrouw droeg, om hoe laat ze haar dochter van school haalde en waar jullie woonden (CGVS C. p.18-20; CGVS N. p.13). In het eerste telefoontje heeft men u zelfs al laten weten dat ze u of uw vrouw zouden doden als u niet zou toegeven aan hun eisen (CGVS C. p.18). Op die manier is het merkwaardig dat jullie nooit gepoogd hebben meer te weten te komen over wie de bedreigingen uitte en jullie afperste.

Daarnaast springt ook het uiterst geduldige en inconsistente gedrag van jullie bedreigers in het oog. Zoals eerder reeds aangehaald lieten jullie afpersers jullie al vanaf het eerste telefoontje weten dat het hen zeer menens was en dat ze u wisten wonen (CGVS C. p.18-21; CGVS N. p.13). Hun vastberadenheid vanaf hun eerste telefoontje staat dan ook in schril contrast met hun gedrag nadien, dat ze u en uw vrouw eerst nog tientallen keren telefonisch zouden proberen bereiken gedurende anderhalf jaar alvorens pas op 20 augustus 2018 naar uw bedrijf te komen (CGVS C. p.12). Uw verklaring voor dit vreemde gedrag van uw bedreigers versterkt zelfs nog de vaststelling van het CGVS. U zegt namelijk dat u veranderde van telefoonnummer en u steeds afhaakte (CGVS C. p.21). Hierdoor is het net nog vreemder dat uw bedreigers zo lang wachtten alvorens persoonlijk naar u toe te komen. Uw verklaring dat u het niet weet of de afpersers die naar u toe kwamen uit dezelfde groepering kwamen als de personen die u eerder bedreigde is dan weer inconsistent met uw bewering dat de twee mannen die naar uw bedrijf kwamen tegen u net vertelden dat ze waren gekomen omdat u de telefoontjes niet opnam (CGVS C. p.21). Vervolgens is het frappant dat de twee afpersers, nadat ze eindelijk u persoonlijk gesproken hadden, nalieten concreet met u af te spreken hoe u hen diende te betalen aangezien u ingegaan was op hun verzoek (CGVS C. p. 21-22). Het is vreemd dat ze u enerzijds meedeelden dat u op het eind van de maand diende te betalen maar nalieten concrete instructies te geven hoe die betaling diende te gebeuren (CGVS C. p.22). Het weinig aannemelijke gedrag van uw belagers, alsook uw inconsistente verklaringen, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas eens te meer.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolgingsfeiten en vrees bij terugkeer naar Venezuela voor de personen die jullie de laatste jaren afpersten en persoonlijk bedreigden.

Naast uw voorgehouden vervolging moet er worden gewezen op uw politiek profiel. U nam deel aan vele protestacties vanaf 2011 tot eind 2017, ongeveer tot een jaar voor uw vertrek (CGVS C. p.7-8,24). U beperkte zich tot het lawaai maken met ketels en het aanwezig zijn met pancarten (CGVS C. p.7-8). U haalde voldoening uit uw deelname en was dan ook louter op die manier actief tijdens de marsen (CGVS C. p.7-8). U bent echter nooit lid geweest van een politieke partij (CGVS C. p.7). U moest tijdens de marsen soms vluchten en schuilen tegen stenen en kogels, maar kende evenwel nooit persoonlijke problemen wegens uw deelname aan een protest (vragenlijst CGVS C., vraag 3.3; CGVS C. p.8). U linkt uw persoonlijke problemen, die eerder al ongeloofwaardig werden geacht, evenmin aan uw deelname aan de protesten (CGVS C. p.8). Ook uw vrouw nam deel aan protestacties, tussen 2011 en 2013 (CGVS N., p.5). Zij was evenmin lid van een politieke partij en haar taak bestond net zoals die van u uit het meenemen van ketels en pamfletten (CGVS N. p.5-6).

Er dient echter te worden opgemerkt dat er vragen kunnen worden gesteld bij het politieke bewustzijn van u en uw vrouw waardoor er ook vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid als zouden jullie deel hebben genomen aan protestacties. Zo beweert u dat de laatste presidentsverkiezingen in Venezuela plaats hadden twee à drie jaar geleden (CGVS C. p.24). Dit is merkwaardig daar de laatste presidentsverkiezingen in Venezuela plaats hadden op 20 augustus 2018, amper een week voor uw vertrek uit Venezuela. Aangezien u aanhaalt veelvuldig te zijn gaan demonstreren, mag worden verwacht dat u op de hoogte zou zijn van deze laatste presidentsverkiezingen. Gevraagd op wie u dan tijdens de door u aangehaalde laatste presidentsverkiezingen stemde, stelt u dat er op die dag een kandidaat was genaamd Capriles (CGVS C. p.25). Van welke oppositiepartij Capriles dan de kandidaat was weet u echter niet (CGVS C. p.25). Het is opvallend dat u Capriles in die periode als presidentskandidaat situeert. Capriles was immers enkel presidentskandidaat in 2013, zijnde een vijf à zes jaar voor uw persoonlijk onderhoud met het CGVS. U kan verbazend genoeg zelfs niet één oppositiepartij in Venezuela opnoemen (CGVS C. p.25). Hetzelfde dient wederom gezegd te worden over uw vrouw. Zij weet immers niet wanneer er voor de laatste keer presidentsverkiezingen waren in Venezuela (CGVS N. p.15). Ze ging ook nooit stemmen en welke oppositiepartijen er zijn is haar eveneens een raadsel (CGVS N. p.15-16). Op die manier zet het CGVS toch enige vraagtekens bij het politieke bewustzijn van u en uw vrouw. Van u die gedurende acht jaar veelvuldig deelnam aan protestacties, er aanwezig was met pancarten en de oppositie steunde, mag toch meer kennis worden verwacht (CGVS C. p.7-8). Hetzelfde dient gezegd van uw vrouw die gedurende twee jaar tot drie keer per week deelnam aan protesten (CGVS N. p.5-6). Er moet tot slot vastgesteld worden dat noch u, noch uw vrouw documenten voorlegt die jullie profiel van manifestant onderbouwen.

War er ook van zij, er dient te worden opgemerkt dat jullie profiel van louter deelnemer aan protesten niet als een dermate hoog politiek profiel kan worden beschouwd dat door de Venezolaanse autoriteiten

geviseerd wordt en waarvoor bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade kan worden geput.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. Zoals eerder gesteld kenden u en uw echtgenote nooit persoonlijke problemen wegens jullie deelname aan protestmarsen.

Vervolgens dient aangehaald te worden dat de ontvoering van uw vrouw in 2010 voor losgeld op zich betreuwenswaardig is, maar schijnbaar een toevallige gebeurtenis betreft die meer dan acht jaar voor uw onderhoud op het CGVS plaatsvond (CGVS C. p.11-13; CGVS N. p.8-9). Bijgevolg kan uit dit criminele, gemeenrechtelijke feit een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput. Temeer daar u niet weet welke bende haar ontvoerde en dat u begreep dat men losgeld wilde in ruil voor haar vrijlating (CGVS C. p.12-13). Toen bleek dat uw vrouw het gevraagde bedrag niet kon betalen lieten de ontvoerders haar vrij, zo zegt u (CGVS C. p.11-12,14). Uw vrouw weet ook niet door wie of door welke groep of bende ze werd ontvoerd (CGVS N. p.9). Of er een verband is tussen de ontvoering in 2010 en de latere dreigtelefoontjes kan uw vrouw evenmin duidelijkheid aangeven (CGVS N. p.9). Ze weet niet of dezelfde mensen achter de ontvoering van 2010 zaten als achter de latere telefoontjes (CGVS N. p.9). Uw vrouw bevestigt net zoals u dat ze werd vrijgelaten nadat bleek dat ze het losgeld niet kon betalen (CGVS N. p.6,9,11). Tot slot weet uw vrouw niet waarom precies zij werd ontvoerd of waarom zij precies een doelwit was voor haar ontvoerders (CGVS N. p.9). Op die manier kan er uit de betreuwenswaardige ontvoering van uw vrouw in 2010 geen gegronde vrees op vervolging of reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. Het bericht op sociale media betreffende de ontvoering van uw vrouw (zie ingediend document nummer 5) legt u voor ter ondersteuning van jullie verklaringen, maar ze kunnen op zich niets wijzigen aan voornoemde vaststellingen.

Hetzelfde dient gesteld te worden betreffende de dood van de eerste man van uw vrouw. De eerste man van uw vrouw werd in 2014 op straat doodgeschoten (CGVS C. p.15; CGVS N. p.12). Uit dit spijtige voorval kan evenmin geen persoonlijke vrees op vervolging of reëel risico op ernstige schade afgeleid worden, in hoofde van u en uw echtgenote. U zegt immers dat u niets meer weet over de omstandigheden van zijn dood, behalve dat het tegenover de woning gebeurde en dat hij twee schoten in de maag kreeg (CGVS C. p.15). U weet niet of het door de protesten was of door een diefstal, noch of het een doelbewuste moord was of eerder willekeurig (CGVS C. p.15). U weet zelfs zijn voornaam of achternaam niet te geven (CGVS C. p.15). U geeft ook aan dat uw vrouw niet eens weet wie haar eerste man toen had gedood (CGVS C. p.16). Uw vrouw weet eveneens niet wie haar eerste man vermoordde of waarom hij werd vermoord (CGVS N. p.12). Ze weet niet of hij werd gedood om hem te kunnen beroven of omdat ze toen een koppel waren (CGVS N. p.12). Hoe jammerlijk de dood van de eerste man van uw vrouw ook moge zijn, er kan uit deze toevallige gebeurtenis van vier jaar voor uw vertrek geen persoonlijk en actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Venezuela worden afgeleid. Het document dat u ter staving van dit incident voorlegt, namelijk zijn overlijdensakte (zie ingediend document nummer 6), slaag er evenmin in om vorige appreciaties te wijzigen. Het document toont immers enkel aan dat desbetreffend persoon is overleden aan schotwonden, maar zegt verder niets over de omstandigheden of oorzaken van de moord.

U haalt ook aan dat er in 2016 een bestelwagen van uw bedrijf werd gestolen in Barquisimeto door twee mannen met bivakmutsen (CGVS C. p.18-19). Uw vrouw weet dat het voertuig werd gestolen op 7 december 2016 (CGVS N. p.12). U weet niet wie uw bestelwagen stal, maar het voertuig werd later in 2017 zoals eerder reeds aangehaald door de politie teruggevonden en u opnieuw bezorgd (CGVS C. p.18-19). U weet ook niet of deze diefstal verband houdt met de bedreigingen of eerdere problemen (CGVS C. p.19). De diefstal van uw bestelwagen is een gebeurtenis die bezwaarlijk gelijkgesteld kan worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen ongedaan te maken. Het bericht op sociale media betreffende de ontvoering van uw vrouw in 2010 en de overlijdensakte van de eerste man van uw vrouw werden voordien al besproken. Uw paspoort, net als dat van uw vrouw en haar dochter zijn louter een bewijs van identiteit. Uw identiteitskaart, die van uw vrouw en die van haar dochter, uw rijbewijs en uw huwelijksakte vallen eveneens onder dezelfde categorie. Uw identiteit, die van uw vrouw en haar dochter staan niet ter discussie. De vliegtickets tonen enkel aan dat u en uw gezin Venezuela hebben verlaten per vliegtuig. De aanklacht van uw gestolen voertuig toont louter aan dat u een beroep deed op de Venezolaanse autoriteiten naar aanleiding van de diefstal, zonder meer. De registratiedocumenten van uw huis, van de bedrijfsvoertuigen en van de bedrijven van u en uw vrouw kunnen eveneens enkel en alleen aantonen dat u en uw vrouw desbetreffend(e) een huis, voertuigen en bedrijven bezaten. Ze kunnen geen andere waarde worden toegeschreven. De foto's van de protesten wijzen op de algemene toestand in Venezuela. Het document heeft evenwel geen betrekking op uw persoon en kan zo niets bijbrengen aan uw voorgehouden profiel en asielverhaal. De opmerkingen op de persoonlijke onderhouden van u en uw echtgenote die door uw advocaat werden nagestuurd en waar nog niet eerder naar werd verwezen volstaan evenmin om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. U bent er aldus niet in geslaagd uw ongeloofwaardigheid omtrent uw asielmotieven te herstellen aan de hand van deze documenten.

U hebt het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer naar Venezuela.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei

2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U bent immers een volwassen man die zaakvoerder was van twee eigen bedrijven met werknemers, en uw vrouw had ook haar eigen bedrijf (CGVS C. p.8,10; CGVS N. p.6). Jullie bedrijven bestaan zelfs nog in Venezuela (CGVS C. p.9-11; CGVS N. p.6-7). Uw ouders werken zelf als handelaars en uw broer en zus werken ook (CGVS C. p.6,8). Uw schoonvader werkt als vrachtwagenchauffeur en uw schoonmoeder is handelaar in kledij (CGVS C. p.6; CGVS N. p.5,8). U en uw vrouw hadden bovendien een goede relatie met jullie families (CGVS C. p.6-8; CGVS N. p.5) waardoor u en uw vrouw bij een terugkeer zeker op hen een beroep kunnen doen bij terugkeer naar Venezuela. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, uw echtgenote en kinderen indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel geïsoleerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd."

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 26 april 2019 een schending aan van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")".

Verzoekers stellen een gegronde vrees voor vervolging te koesteren "in geval van terugkeer naar hun land van herkomst omwille van het feit dat verzoekers afgeperst worden, en omwille van het feit dat ze openlijk hun politiek mening getoond hebben door deelname aan protest marsen tegen de regering".

Verzoekers wijzen erop dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden, dat niet openlijk in oorlog is, dat het aandeel moorden in Venezuela 10 keer hoger is dan het gemiddelde aantal en dat Caracas de tweede meest gevaarlijke stad ter wereld wordt genoemd (COI Focus, p. 21). Verzoekers

stellen dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon geworden zijn (COI Focus, p. 22) en dat dit niet wordt betwist door het CGVS, dat herkent dat crimineel geweld in Venezuela wijdverbreid is (bestreden beslissing, p. 5). Verzoekers wijzen erop dat niet alleen de politie gebruik maakt van geweld tegen burgers, dat de Venezolaanse regering het monopolie op gebruik van geweld verloren heeft en dat verschillende gewapende bendes hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uitvoeren (COI Focus, p. 8). Verzoekers stellen dat er “tientallen van duizenden *“Colectivos”* [zijn], *dewelke politieke en criminele geweld mengen*”, dat deze als een echte paramilitaire groepering worden beschreven (COI Focus, p. 17) en dat ze een groot deel van het Venezolaans grondgebied controleren. Ze beklemtonen dat, hoewel de *colectivos* in het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, de regering geen controle meer heeft op hun activiteiten en misdaden (zie in bijlage New York Times, *“Armed Civilians Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President”* van 22 april 2017). Verzoekers stellen dat de *colectivos* niet alleen criminele bendes zijn, maar dat ze ook de regering steunen door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie.

Verder betogen verzoekers dat elke vorm van oppositie in Venezuela onderdrukt wordt. Ze stellen dat zowel leden van de oppositie als gewone burgers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden worden gedetineerd. Ze wijzen erop dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie melden. Ze halen volgende informatie aan: “*Al Jazeera, “Venezuela in crisis: All the latest updates”, 25/03/2019*”, “*Amnesty International, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019*”, “*Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019*”, “*The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018*”. Ze wijzen tevens op verschillende passages uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “*Vénézuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018 (p. 21, p. 22, p. 23 p. 24). Verder halen verzoekers aan dat de vrije meningsuiting sterk beperkt wordt sinds de invoering van de “wet tegen haat” in 2017 en dat zowel journalisten als mensen die hun oppositie via sociale media uiten gearresteerd kunnen worden op basis van deze wet (VOA News “*Venezuela’s New Anti-hate Law Derided as Censorship*” van 9 november 2017; Committee to Protect Journalists “*Venezuela’s anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press*” van 6 februari 2018).

Verzoekers halen de recente politieke veranderingen en erge spanningen aan (“*RTBF, Venezuela: Guaidó n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019*”, “*The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019*”, “*BBC News, Venezuela crisis: President Maduro’s ‘days numbered’ - Mike Pompeo, 24/02/2019*”). Ze stellen dat het risico op militaire confrontatie blijft bestaan.

Verzoekers benadrukken dat uit de COI Focus “*Le retour des ressortissants Vénézuéliens*” van 10 januari 2019 blijkt dat er geen betrouwbare informatie is betreffend de situatie van gedwongen terugkeerders, maar dat deze COI Focus niet aan het administratief dossier werd toegevoegd en evenmin online raadpleegbaar is. Verzoekers betogen dat de grootste voorzichtigheid dient worden toegepast, in het bijzonder gezien de gespannen actuele en socio-economische situatie in Venezuela en de laatste golf van repressie tegen de oppositie volgend op de protestmarsen van 21-25 januari 2019.

Wat de socio-economische situatie betreft stellen verzoekers dat deze in de laatste maanden van 2018 nog verslechterd is en dat door deze door de COI Focus in het administratief dossier als “*situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès*” (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoekers betogen dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de “*Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt*”. Zo wijzen ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus “*Vénézuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkelen. Ze betogen dat het gebrek aan voedsel en medicijnen tot nu doorgaat (“*Miami Herald, Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans, 06/01/2019*”). Verzoekers wijzen er tevens op dat de COI Focus vermeldt dat “*precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt*”. Verzoekers stellen verder dat de “*publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer*” niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er “*een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel*” is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekers benadrukken dat dit tevens

bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijzen naar UNHCR *“Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn”* van 9 februari 2018. Verzoekers onderlijnen dat de regering weigert om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten (*“The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 1702/2019”*). Ze wijzen er tevens op dat ook de toegang tot huisvesting onvoldoende is en halen de herhaaldelijke en lange stroomuitvalen aan (COI Focus, p. 39). Verzoekers benadrukken dat *“de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren (CoI Focus p34).”*. Verzoekers wijzen er nog op dat de *“High Representative of the Council of the European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezingsproces”* (Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10 januari 2019).

Verzoekers betogen dat ze ingeval van terugkeer zouden worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat met een schending van artikel 3 EVRM overeenstemt.

Wat betreft de subsidiaire bescherming geven verzoekers een theoretische uiteenzetting en stellen dat hen in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus dient worden toegekend.

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van *“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”)”*.

Aangaande hun tegenstrijdige verklaringen menen verzoekers dat er een misverstand was met de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker legt uit dat *“hij twee dagen na het bezoek de tickets gekocht heeft, en bevestigt dat zijn en zijn familie Venezuela zeven dagen na het bezoek verlaten hebben”*. Verzoekster bevestigt haar verklaring *“volgens de welk verzoeker onmiddellijk na het bezoek zijn zaak gesloten heeft, maar volhardt dat ze zeven dagen na het bezoek vertrokken zijn”* en preciseert dat *“ze inderdaad twee dagen later de tickets kochten”*. Verder bevestigt verzoeker dat *“ze in het geheel min of meer 15 dagen op hotels waren, maar preciseert, zoals hij uitgelegd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud (p17) dat zijn opeenvolgend in hotels waren”*. Verzoekers stellen dat ze bovendien pogingen ondernomen hebben om *“zich getuigenissen van de werknemers van verzoekers (met kopie van identiteitskaart, datum, en ondertekening) die in zijn zaak aanwezig waren toen de twee afpersers kwamen (zoals verzoekster verklaart heeft -p8-) te laten sturen”* en dat ze deze wanneer mogelijk zullen doorsturen naar de Raad.

Verzoekers benadrukken duidelijk te hebben uitgelegd dat ze *“angst hadden om iemand over de bedreigingen te vertellen”* en wijzen erop dat ze afstand hebben *“genomen van hun families om te vermijden dat ze betrokken worden (persoonlijk onderhoud verzoeker p6, 17,20)”*. Ze halen aan dat ze ook angst hadden om naar de politie te stappen, omdat bekend is dat de politie vaak banden heeft met criminele groepen in Venezuela (zie *supra*). Bovendien stellen ze in het verleden niet alleen positieve ervaringen te hebben gehad met de politie en wijzen erop dat de politie verzoekster niet heeft geholpen bij haar traumatiserende ontvoering, en dat er geen onderzoek was en haar ontvoerders nooit werden veroordeeld. Verzoekster stelt pogingen te hebben ondernomen *“om zich een kopie van haar klacht sturen te laten van Venezuela, en zal ze zodra mogelijk aan uw Raad doorsturen.”*.

Verzoekers leggen uit dat ze de identiteit van hun afpersers niet kenden, omdat deze altijd met privénummers belden en het bovendien gevaarlijk zou zijn geweest om een onderzoek te voeren naar de identiteit van de afpersers. Verzoekers geven aan dat, aangezien het geweld zo wijdverbreid is in Venezuela en de politie vaak banden heeft met criminele bendes, ze zich niet durfden *“informer over hun afpersers, sinds ze hun al te weten hadden laten dat ze ze van dichtbij observeerden (ze wisten welke kledij verzoekster droeg, of wanneer ze haar dochter van school ophaalde...)”*.

Voorts stellen verzoekers ook niet te weten waarom hun afpersers gewacht hebben om naar de zaak van verzoeker te komen en veronderstellen dat *“ze een tijd ophielden met het bellen toen verzoekers zich op hotels verstopten en niet meer thuis waren”*.

Waar verzoeker wordt verweten dat *"hij eerst uitgelegd heeft dat hij niet weet of de bedreigers die naar zijn zaak kwamen dezelfde zijn als die die hen opbelden, terwijl hij verklaart heeft dat ze hem zeiden dat ze gekomen waren omdat hij niet op de telefoon antwoorde"*, legt verzoeker uit dat *"hij niet zeker is of het precies dezelfde mensen waren die hem opbelden of of het andere leden waren van dezelfde band, omdat criminele (waaronder afperser) meestal niet alleen maar in banden werken in Venezuela"*.

Waar verweerder het vreemd acht dat de *"afpersers nalieten om instructies te geven over hoe verzoeker diende te betalen"*, wijst verzoeker erop te hebben verklaard dat *"ze hem voor het eind van de maand opnieuw bezocht zouden hebben op het geld aftehalen of om instructies te geven (sinds hij ingewilligd had om te betalen), maar dat hij op dit moment al het land verlaten had."*

Wat hun politiek profiel betreft, bevestigen verzoekers dat *"ze deel namen aan manifestaties voor de oppositie"*. Ze stellen dat ze zich echter niet veel bezighielden *"met politiek anders als door hun deel name aan manifestaties en door hun steun te geven aan de oppositie"*.

Aangaande hun socio-economische situatie benadrukken verzoekers dat *"hun bedrijven gesloten zijn"* en dat *"het moeilijk of onmogelijk zou zijn om ze heropenen te kunnen in geval van terugkeer, aangezien de financiële crisis in Venezuela"*.

Verzoekers betogen dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de situatie van inflatie en ondervoeding en verwijst naar *"The Guardian, 'Life's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent', 25/06/2018"*.

Verzoekers wijzen tevens op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Tot slot menen verzoekers dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet meer actueel is en dat de bestreden beslissing dient worden vernietigd.

In hoofddorde wordt gevraagd *"de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekers te erkennen als vluchteling,*

In ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekers de subsidiaire bescherming toe te kennen,

In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder anderen, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie, en de erge onveiligheid situatie"

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

3. UNHCR, *"Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn"*, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>

4. New-York Times, *"Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President"*, April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>

5. VOA News, *"Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship"*, 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>

6. Committee to Protect Journalists, *"Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press"*, 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>

7. The Guardian, *Fernando Albán: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician*, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>

8. Human Rights Watch, *Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro*, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>

9. RTBF, *Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire*, 09/02/2019, https://www.rtb.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-d-autoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094

10. Human Rights Watch, *Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused*, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>
11. The Guardian, *US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain*, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>
12. BBC News, *Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo*, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>.

Bij aanvullende nota van 23 januari 2020 legt verweerder volgende stukken neer:

"COI Focus Venezuela: Situation socio-économique van 20 april 2018
Venezuela. Situational update and 2019 outlook.
Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo.
Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout.
10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis.
AI – Venezuela 2017-2018
The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela.
Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts.
Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen.
The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela.
Venezuelans turn to food production amid crisis.
Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela."

In voornoemde aanvullende nota van verweerder wordt tevens verwezen naar volgende rapporten:

"COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019,
COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019".

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoekers leggen hun paspoorten en identiteitskaarten neer, alsook het paspoort en de identiteitskaart van verzoeksters dochter, het rijbewijs van verzoeker, verzoekers huwelijksakte, hun vliegtickets en de overlijdensakte van verzoeksters eerste echtgenoot. Deze stukken betreffen beide verzoekers identiteit en nationaliteit, gezinssamenstelling en reisgegevens, welke niet betwist worden. De Raad stelt vast dat verzoekers hun identiteit genoegzaam aantonen.

2.4.2. Verzoekers verklaren Venezuela te zijn ontvlucht omdat ze er werden afgeperst en bedreigd. Ze vrezen in geval van terugkeer naar Venezuela opnieuw het slachtoffer te worden van afpersers. Verzoekers maken de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten echter niet aannemelijk, noch maken ze aannemelijk dat deze feiten een vervolging zijn in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Vooreerst ondergraven beide verzoekers tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van hun relaas. Zo gaf verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud meermaals aan dat hij zeven dagen na het bezoek van de twee afpersers Venezuela verliet (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 3 januari 2019 (hierna: notities verzoeker), p. 12, p. 21), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat hij twee dagen na de ontmoeting met de afpersers vertrok (vragenlijst CGVS verzoeker, vraag 3.5). Ook verzoekster stelde bij het CGVS dat verzoekers Venezuela zeven dagen na het bezoek van de afpersers verlieten (notities van het persoonlijk onderhoud van 3 januari 2019 van verzoekster (hierna: notities verzoekster), p. 7, p. 14), maar gaf bij de DVZ nog aan dat ze twee dagen nadien vertrokken (vragenlijst CGVS verzoekster, vraag 3.5). De vaststelling dat beide verzoekers dezelfde tegenstrijdige verklaringen afleggen over hun vertrek uit Venezuela – twee dagen na het bezoek van de afpersers bij de DVZ en zeven dagen bij het CGVS – maakt niet onredelijk te veronderstellen dat verzoekers een gefabriceerd relaas op elkaar hebben trachten af te stemmen, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

2.4.4. Aangaande hun tegenstrijdige verklaringen menen verzoekers dat er een misverstand was met de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker legt in het verzoekschrift uit dat *“hij twee dagen na het bezoek de tickets gekocht heeft, en bevestigt dat zijn en zijn familie Venezuela zeven dagen na het bezoek verlaten hebben”*. Verzoekster bevestigt haar verklaring *“volgens de welk verzoeker onmiddellijk na het bezoek zijn zaak gesloten heeft, maar volhardt dat ze zeven dagen na het bezoek vertrokken zijn”* en preciseert dat *“ze inderdaad twee dagen later de tickets kochten”*. Daar waar verzoekers stellen dat er tijdens hun respectievelijke interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken problemen waren met de tolk, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Nog daargelaten dat bijzonder toevallig zou zijn dat de tolk net dezelfde fout zou maken, werden de verklaringen van verzoekers voorgelezen in het Spaans en door hen ondertekend. Verzoekers zouden aldus, eveneens toevallig, deze zelfde fout evenmin hebben opgemerkt bij het voorlezen. Dergelijke vierdubbele toevalligheid kan dan ook niet overtuigen en ondergraven verzoekers hun oprechtheid. Verzoekers waren hoe dan ook in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch hebben geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en henzelf, ook niet ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud op het CGVS wanneer hen daarover uitdrukkelijk gevraagd werd (notities verzoeker, p. 2, notities verzoekster, p. 2). Beide verzoekers hun opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig. De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven onverminderd overeind.

2.4.5. Evenwel leggen verzoekers ook onderling tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde verzoeker dat ze na het eerste dreigtelefoontje één nacht in een hotel hebben verbleven alvorens terug naar huis te keren (*“Dus na het eerste telefoontje bleef u onder andere in hotels, hoe lang was u dan niet thuis tot u terugkeerde naar huis?”*, *“Nee dat was 1 nacht en dan keerde ik terug naar huis, ik moest wel maar het was met de meeste voorzorgen. En schrik”*, notities verzoeker, p. 17; *“Maar na het eerste telefoontje heeft u dus maar 1 nacht niet thuis doorgebracht alvorens terug te keren?”*, *“Ja inderdaad”*, notities verzoeker, p. 17), terwijl verzoekster aangaf dat ze na het eerste telefoontje gedurende drie weken of vijftien dagen op hotel verbleven alvorens terug naar huis te gaan (*“Voor hoe lang bleef u toen in die hotels na het eerste telefoontje?”*, *“Dat was voor een periode van 3 weken of 15dagen, toen ik veranderde van nummer vielen ze me niet meer lastig en ze begonnen me weer te bellen in 2018, en ik nam niet meer op totdat ze naar de zaak van m'n man kwamen”*, (...) *“En na de eerste telefonische bedreiging zijn jullie veranderd van nummer en verbleven jullie in hotels, correct?”*, *“Ja gedurende 2 à 3 weken”*, notities verzoekster, p. 12-13). Verder stelde verzoeker dat de laatste telefonische bedreiging aan het adres van verzoekster op 10 augustus 2018 viel (notities verzoeker, p. 17), terwijl verzoekster verklaarde dat ze in de eerste maanden van 2018 voor het laatst een telefonische bedreiging ontving (notities verzoekster, p. 12) wat wel een niet aannemelijke vergissing betreft nu verzoekers in augustus 2018 het land hebben verlaten en dus een duidelijk referentiepunt hadden.

2.4.6. Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat *“ze in het geheel min of meer 15 dagen op hotels waren, maar preciseert, zoals hij uitgelegd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud (p17) dat zijn opeenvolgend in hotels waren”*. Hij gaat er echter aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de

nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

2.4.7. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat ze bovendien pogingen ondernomen hebben om *“zich getuigenissen van de werknemers van verzoekers (met kopie van identiteitskaart, datum, en ondertekening) die in zijn zaak aanwezig waren toen de twee afpersers kwamen (zoals verzoekster verklaart heeft -p8-) te laten sturen”* en dat ze deze wanneer mogelijk zullen doorsturen naar de Raad. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers tot op heden geen dergelijke getuigenissen hebben neergelegd. Bovendien zijn getuigenissen geen bewijs van de feiten en is hun objectieve waarde betrekkelijk.

2.4.8. De geloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde feiten wordt verder ondergraven nu niet kan worden ingezien dat verzoekers de bedreigingen, die duurden van 2016 tot 2018, nooit zouden hebben gemeld aan de politie (notities verzoeker, p. 17-18, p. 20, p. 23). Verzoekers benadrukken in hun verzoekschrift duidelijk te hebben uitgelegd dat ze *“angst hadden om iemand over de bedreigingen te vertellen”*, dat ze afstand hebben *“genomen van hun families om te vermijden dat ze betrokken worden (persoonlijk onderhoud verzoeker p. 6, 17, 20)”* en dat ze ook angst hadden om naar de politie te stappen omdat bekend is dat de politie vaak banden heeft met criminele groepen in Venezuela. De Raad stelt echter met de commissaris-generaal vast dat verzoekers in het verleden positieve ervaringen met de politie kenden. De politie vond en bezorgde verzoekers gestolen bestelwagen in 2016 terug (notities verzoeker, p. 18-19) en bezorgde in 2010 verzoeksters wagen terug (notities verzoekster, p. 9-10). Verzoekster stelde dat haar moeder een klacht indiende bij de politie ten tijde van haar ontvoering (notities verzoekster, p. 11). Gezien verzoekers in het verleden steeds beroep deden op de politie, is redelijk te verwachten dat ze, indien ze daadwerkelijk 15 à 20 telefonische bedreigingen kregen en verzoeker tevens persoonlijk werd bedreigd in zijn zaak, zich opnieuw tot de politie zouden wenden. Waar verzoekers erop wijzen dat de politie verzoekster niet heeft geholpen bij haar traumatiserende ontvoering, en dat er geen onderzoek was en haar ontvoerders nooit werden veroordeeld, dient vastgesteld dat zij wel haar wagen terugvonden. Er kan bovendien niet worden ingezien dat verzoekster, omwille van een gebrekkig onderzoek in 2010, dus acht jaar eerder, zelfs geen poging zou ondernemen hulp te zoeken bij de politie wanneer geconfronteerd met ernstige bedreigingen.

2.4.9. Daarnaast doet ook het inconsistente gedrag van de bedreigers afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten. Zo verklaarden verzoekers dat het vanaf de eerste bedreiging menens was nu men wist welke kledij verzoekster droeg, om hoe laat ze haar dochter van school haalde en waar verzoekers woonden (notities verzoeker, p. 18-20, notities verzoekster, p. 13), wat niet valt te rijmen met hun gedrag nadien, met name dat ze verzoekers eerst nog gedurende anderhalf jaar tientallen keren telefonisch zouden bedreigen alvorens pas op 20 augustus 2018 naar verzoekers bedrijf te komen (notities verzoeker, p. 12). Verzoekers uitleg, namelijk dat verzoeker veranderde van telefoonnummer en steeds afhaakte (notities verzoeker, p. 21), kan bezwaarlijk dergelijk afwachtend gedrag verklaren, nu kan worden verwacht dat verzoekers beweren dat de bedreigers hen volgden en eventueel daardoor verzoeker net sneller zouden opzoeken. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift ook niet te weten waarom hun afpersers gewacht hebben om naar de zaak van verzoeker te komen. Verzoekers veronderstellen dat *“ze een tijd ophielden met het bellen toen verzoekers zich op hotels verstopten en niet meer thuis waren”*. Met dergelijke uitleg maken verzoekers niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk werden afgeperst en bedreigd.

2.4.10. Ook de vaststelling dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij niet wist of de afpersers die hem in zijn zaak bezochten uit dezelfde groepering kwamen als de personen die verzoekers eerder bedreigden, doch anderzijds geheel tegenstrijdig dat de twee mannen die naar zijn bedrijf kwamen tegen verzoeker net vertelden dat ze waren gekomen omdat verzoeker de telefoontjes niet opnam (notities verzoeker, p. 21), toont aan dat de door verzoekers voorgehouden feiten niet op waar gebeurde ervaringen berusten. Waar verzoekers in het verzoekschrift uitleggen dat *“hij niet zeker is of het precies dezelfde mensen waren die hem opbelden of of het andere leden waren van dezelfde band, omdat criminele (waaronder afperser) meestal niet alleen maar in banden werken in Venezuela”*, merkt de Raad andermaal op dat verzoekers tegenstrijdigheden grondslag vinden in het administratief dossier en dat zijn toelichtingen *post factum* hieraan geen afbreuk doen.

2.4.11. Verder kan niet worden ingezien dat de twee afpersers – nadat ze verzoeker eindelijk, na anderhalf jaar, persoonlijk gesproken hadden en hij instemde met de betaling – nalieten concreet aan te

geven hoe hij hen diende te betalen (notities verzoeker, p. 21-22). Verzoeker wijst erop te hebben verklaard dat *“ze hem voor het eind van de maand opnieuw bezocht zouden hebben op het geld af te halen of om instructies te geven (sinds hij ingewilligd had om te betalen), maar dat hij op dit moment al het land verlaten had.”*. Dergelijke uitleg kan niet verschonen dat niet aannemelijk is dat verzoekers afpersers hem op het moment dat ze hem zagen geen instructies hebben gegeven in verband met de betaling. Het ook op dit punt onaannemelijke gedrag van verzoekers belagers en verzoekers inconsistente verklaringen tonen aan dat verzoekers relaas niet steunt op waargebeurde feiten.

2.4.12. Gelet op het geheel van voorgaande hecht de Raad geen geloof aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, zodat verzoekers vrees bij terugkeer naar Venezuela voor de personen die hen de laatste jaren afpersten en persoonlijk bedreigden evenmin aannemelijk is.

2.4.13. Wat betreft beide verzoekers' politiek profiel bleef dit volgens hun verklaringen – voor zover geloofwaardig – beperkt tot het deelnemen aan protestacties. Zo stelde verzoeker dat hij vanaf 2011 tot eind 2017 aan vele protestacties deelnam (notities verzoeker, p. 7-8, p. 24) en gaf verzoekster aan dat ze tussen 2011 en 2013 deelnam aan dergelijke protsten (notities verzoekster, p. 5). Nog daargelaten de betwifelende waarachtigheid van deze verklaringen, beperkt beide verzoekers rol zich tot het lawaai maken met ketels en het aanwezig zijn met pancarten of pamfletten, die ook niet worden beschreven of gedocumenteerd (notities verzoeker, p. 7-8; notities verzoekster, p. 6). Verzoekers zijn echter nooit lid geweest van een politieke partij (notities verzoeker, p. 7; notities verzoekster, p. 5) en blijken gebrekkig op de hoogte van de politieke ontwikkelingen in hun land van herkomst. Verzoeker situeerde de laatste presidentsverkiezingen verkeerd (notities verzoeker, p. 24), stelde foutief dat Capriles toen presidentskandidaat was (notities verzoeker, p. 25), wist niet tot welke oppositiepartij Capriles behoort (notities verzoeker, p. 25) en kon zelfs niet één oppositiepartij in Venezuela opnoemen (notities verzoeker, p. 25). Verzoekster kon evenmin aangeven wanneer de laatste presidentsverkiezingen in Venezuela doorgingen (notities verzoekster, p. 15), ging nooit stemmen en kende evenmin één enkele oppositiepartij (notities verzoekster, p. 15-16). Uit verzoekers verklaringen kan slechts een totale politieke desinteresse en een ondermaats politiek bewustzijn blijken, zodat niet aannemelijk is dat zij veelvuldig zouden hebben deelgenomen aan demonstraties tegen de regering.

2.4.14. Hoe dan ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier en bij de aanvullende nota van 23 januari 2020 dat er in Venezuela inderdaad sprake kan zijn van intimidatie en repressie van opposanten van de Venezolaanse regering, waaronder deze die opstapten tijdens de massabetogingen. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren duizenden betogingen plaats. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. Colectivos manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: *“De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen”. Anderzijds wordt ook opgemerkt dat “het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro- regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als “een catastrofale patstelling”, die de humanitaire noodsituatie in het land verergert”*.

2.4.15. Deze informatie geeft echter ook aan dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen,

personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 22-28). "Amnesty International" stelt dat er in januari 2019 "targeted executions" plaatsvonden "based on the profile of the victims", zijnde "young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media" ("Amnesty International (AI), *Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*" van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in "COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)" van 1 juli 2019). De Raad merkt op dat nergens uit de informatie in het administratief dossier of bij de aanvullende nota neergelegd volgt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat loutere deelname aan manifestaties zou leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers niet voldoen aan de aangehaalde profielen. Bovendien konden verzoekers Venezuela met hun eigen paspoort op legale wijze verlaten, wat erop wijst dat zij niet werden geviseerd door de Venezolaanse autoriteiten (zie paspoorten verzoekers).

2.4.16. Wat betreft de ontvoering van verzoekster in 2010 voor losgeld betreft dit een crimineel feit dat ongeveer tien jaar geleden plaatsvond en dus niet in de huidige politieke context (notities verzoeker, p. 11-13; notities verzoekster, p. 8-9). Noch verzoeker, noch verzoekster kon aangeven welke bende verzoekster ontvoerde (notities verzoeker, p. 12-13; notities verzoekster, p. 9). Evenmin konden ze aangeven of er een verband is tussen de ontvoering van 2010 en de dreigtelefoontjes (notities verzoekster, p. 9). Verzoekster wist niet waarom ze ontvoerd werd en gaf aan dat haar ontvoerders haar vrijlieten zodra bleek dat ze het gevraagde losgeld niet kon betalen (notities verzoekster, p. 6, p. 9, p. 11). Uit voorgaande kan slechts blijken dat verzoeksters ontvoering een louter crimineel feit van gemeenrechtelijke aard betreft, waaruit geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan afgeleid worden. Het bericht op sociale media betreffende de ontvoering van verzoekster bevestigt dat verzoekster ontvoerd werd in 2010, maar kan op zich niets wijzigen aan voorgaande vaststellingen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers in 2010 meenden dat ze naar aanleiding van deze feiten het land niet moesten ontvluchten.

2.4.17. Verder kan uit niets blijken dat de dood van verzoeksters eerste man, die in 2014 op straat werd doodgeschoten (notities verzoeker, p. 15; notities verzoekster, p. 12), een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoekers zou uitmaken. Verzoekers weten niet door wie of waarom verzoeksters man vermoord werd, noch of deze moord doelbewust of toevallig gebeurde (notities verzoeker, p. 15-16; notities verzoekster, p. 12). Uit deze gebeurtenis die dateert van vier jaar voor beide verzoekers vertrek en dus evenmin geleid heeft tot hun vertrek uit Venezuela, kan dan ook geen persoonlijke en actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Venezuela worden afgeleid. De neergelegde overlijdensakte van verzoeksters echtgenoot staat dat deze overleden is, doch kan de redenen aangaande zijn dood niet aantonen.

2.4.18. Ook de diefstal van verzoekers bestelwagen in 2016 door twee onbekende mannen met bivakmutsen (notities verzoeker, p.18-19; notities verzoekster, p. 12) betreft een toevallige gebeurtenis die zich in de gemeenrechtelijke sfeer bevindt. Verzoeker wist niet of deze diefstal verband hield met de bedreigingen of eerdere problemen (notities verzoeker, p. 19). De aanklacht van het gestolen voertuig toont louter aan dat verzoeker met succes een beroep deed op de Venezolaanse autoriteiten naar aanleiding van de diefstal en dat zijn bestelwagen werd terugbezorgd.

2.4.19. De overige (nog niet besproken) door verzoekers neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De registratiedocumenten van het huis, van de bedrijfsvoertuigen en van de bedrijven van verzoekers kunnen enkel en alleen aantonen dat verzoekers een huis, voertuigen en bedrijven bezaten. De foto's van de protesten wijzen op de algemene toestand in Venezuela, doch hebben geen betrekking op verzoekers persoonlijk.

2.4.20. Waar verzoekers de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhalen, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt

omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.21. Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.22. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b*), van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c*), van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M'Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

Waar verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunen op dezelfde feiten als deze aan de basis van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, dient worden hernomen dat niet wordt ontkend noch betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoekers geheel geen profiel van opposant hebben. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

In de mate dat verzoekende partijen hun ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betogen dat ze ingeval van terugkeer zouden worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat met een schending van artikel 3 EVRM overeenstemt. Verzoekers stellen dat deze in de laatste maanden van 2018 nog verslechterd is en dat door deze door de COI Focus in het administratief dossier als *"situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès"* (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoekers betogen dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de *"Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt"*. Zo wijzen ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus *"Vénézuéla: Situation sécuritaire"* van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkelen. Ze betogen dat het gebrek aan voedsel en medicijnen tot nu doorgaat (*"Miami Herald, Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans, 06/01/2019"*). Verzoekers wijzen er tevens op dat de COI Focus vermeldt dat *"precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt"*. Verzoekers stellen verder dat de *"publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer"* niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er *"een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel"* is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekers benadrukken dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijzen naar UNHCR *"Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn"* van 9 februari 2018. Verzoekers onderlijnen dat de regering weigert om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten (*"The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019"*). Ze wijzen er tevens op dat ook de toegang tot huisvesting onvoldoende is en halen de herhaaldelijke en lange stroomuitvalen aan (COI Focus, p. 39). Verzoekers benadrukken dat *"de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren (Coi Focus p34)."* Verzoekers wijzen er nog op dat de *"High Representative of the Council of the European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezingsproces"* (Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10 januari 2019).

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de socio-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit is gegaan zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Voor zover verzoekende partijen medische problemen hebben, wat niet kan blijken uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “Saadi/Italië”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “Mamatkulov en Askarov/Turkije”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “Müslim/Turkije”, § 68).

Verzoekende partijen kunnen niet stellen dat zij kwetsbare personen zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hun persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terecht zullen komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hun niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partijen in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “M.S.S. / België en Griekenland”, § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in de publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partijen waren echter wel gehuisvest en leefden geenszins in armoede. Hierboven werd op basis van de door verzoekers neergelegde documenten reeds vastgesteld dat verzoekers een huis, voertuigen en bedrijven bezaten. Verzoeker was een succesvol zaakvoerder van twee eigen bedrijven met werknemers en verzoekster had eveneens haar eigen bedrijf (notities verzoeker, p. 8- 10; notities verzoekster, p. 6). Verzoekers ouders, broer en zus werken zelf ook allen als handelaars (notities verzoeker, p. 6-8). Verzoeksters vader werkt als vrachtwagenchauffeur en haar moeder is handelaar in kledij (notities verzoeker, p. 6; notities verzoekster, p. 5, p. 8). Beide verzoekers hadden bovendien een goede relatie met hun families (notities verzoeker, p. 6-8; notities verzoekster, p. 5) en beschikken dus over een effectief familiaal netwerk, waarop ze kunnen terugvallen in geval van terugkeer naar Venezuela. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vrezen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat “hun bedrijven gesloten zijn” en dat “het moeilijk of onmogelijk zou zijn om ze heropenen te kunnen in geval van terugkeer, aangezien de financiële crisis in Venezuela”, wijst de Raad erop dat verzoekers ouders, broer en zus allen handelaars zijn die op dit

moment werkzaam zijn in Venezuela, dat verzoekers beiden werkervaring hebben en ondernemend zijn, dat ze een eigen huis hebben in Venezuela en bovendien over een familiaal netwerk beschikken in Venezuela. Aldus kan niet worden ingezien dat zij in geval van terugkeer in een menonwaardige situatie zouden terechtkomen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partijen neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.5.2. Waar verzoekers nog bijkomend, en bij herhaling, steunen op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, lijken zij te wijzen op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de draggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

2.6. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekers tonen voorts niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.8. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. X; RvS 8 januari 2007, nr. X; RvS 2 maart 2007, nr. X). Verzoekers lichten niet hoe artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie betreft, dienstig kan worden aangevoerd.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK